

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Det unge Blod

Citation: Brandes, Edvard: "Det unge Blod", i Brandes, Edvard: *Det unge Blod*, 1899, s. 116.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_06-shoot-idm140623153359680/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Det unge Blod

Overfor alle disse stod Tersling med sine ukuede Meninger og sin Uafhængighed af Selskabet og med sit aldrig omtalte Gods i Ryggen saa forunderligt fri, frank og frejdig. Fri, frank, frejdig — hun gentog ofte muntert disse Ord for sig selv, naar hun tænkte paa ham: Ridder Andreas af Terslingegaard.

Og derfor elskede hun — ogsaa fordi han, der var ung og køn og ikke-forraaet, tilbød hende af sin hele Sjæl, næsten ikke seende hende af lutter Forelskelse og dog attraaende hende legemligt med en Ildfuldhed, der bragte alle hans Sanser til at skælve ved den mindste Berøring.

For Andreas svandt Dagene som Timer: hver havde nok af Fryd til at fylde ham ganske, thi der var næsten ingen, hvor han ikke skulde træffe Fru Hellen. At det var gaaet efter hans Eventyr-Vilje, det var naturligvis saare skønt, men behøvedes ikke længere til hans Følelse af Lykke: han elskede sin Udkaarne af alle sine Evner, som han ogsaa alle lagde for hendes Fod. Alt hvad han havde drømt og tænkt, oplevet og læst bandt han til en Buket, omvunden med snart Begejstring og snart Had,

og rakte hende den med skælvende Hænder. Han elskede hende, fordi hun var en saa villig Tilhørerinde: han var helt forbavset over, af hun, hvis Forstand han aldrig trættedes af at beundre, kunde lytte saa villigt til hans ikke meget veltalende Ord og jævne Fortællinger, og han syntes samtidigt, at han blev et bedre Hoved, klarere og rigere, naar han var sammen med hende. Han læste meget i denne Tid, alt hvad han kunde finde af Skønliteratur og Historie, og fortalte hende om dette, og hun, der kun havde læst lidet, lod sig i villig Magelighed belære, medens hun morede sig, frydede sig i sit Hjærte over hans Ivrigheid. Hun havde blot undertiden Lyst til at afbryde ham og sige: »du søde Mand, du behøver ikke at anstrænge dig saa meget; se her, Herre, din Tjenerinde er rede!» — men hun bortskød hurtigt denne Lyst, grebet af en ubestemt Frygt for, at Fortryllelsen kunde hæves pludseligt og ved noget, hvorom ingen af dem vidste i det Øjeblik.

Dog opstod der ikke nogen Mislyd mellem dem under deres lange Samtaler. Kun en eneste Gang. Og det skete, da Fru Hellen — de havde